
I sex år svalde kvinnojouren lögnerna

Med kaffekorgar och protester kom kvinnojourkvinnor från olika delar av landet till Eksjö tingsrätt, där tre kvinnor från kvinnojouren i Tranås och en kvinnlig rektor stod åtalade, misstänkta för medhjälp till grovt egenmäktigt förfarande med barn.

Efter kammaråklagare Erik Handmarks sakframställan vid torsdagens rättegång hördes de fyra kvinnorna under resten av dagen.

Samtliga ansåg att de inte utfört någon brottslig gärning, endast hjälpt en kvinna att hålla sig undan med sina två barn, födda 91 och 92, från en pappa, som mamman uppgivit hade misshandlat och förgripit sig sexuellt på.

Att det var han som tilldömts vårdnaden avslöjade hon inte.

Under sex år trodde de på vad kvinnan sade, ordnade bostad och bankkonton i sina egna namn, lånade ut pengar ur kvinnojourens kassa och höll tyst om barnens identitet i skolan. De anade att kvinnan levde under falskt namn men frågade inte då hon hade rätt att vara anonym.

Och då hon sade att hon inte kunde lämna ut sitt och barnens personnummer, eller berätta varifrån i Sverige hon kom, av rädsla för att pappan skulle hitta barnen, lät de sig nöja. I sex år fortgick tystnaden och den ekonomiska stöttningen från kvinnojouren.

Under tiden ordande kvinnan själv med sjukbidrag, hon besökte läkare och tandläkare där hon uppgav sitt rätta namn. Hon blev aktiv i kvinnojouren och följde med andra kvinnor vid exempelvis besök hos polisen.

Som hon själv sade, så hjälpte hon till med juridiska frågor, då de andas på kvinnojouren Helga inte visste så mycket.

Likaså deltog hon mycket i barnens skolarbete i skolan de gick i. Hon fick med sig rektorn, som hade en hund, ut på hundpromenader tillsammans med barnen och började umgås privat i hennes hem.

-Hon var väldigt driven, sade rektorn, hon fick mig att göra saker som jag egentligen inte ville, till exempel så kunde hon ringa och be om skjuts litet var stans. En gång ville hon bli skjutsad till Danmark, men fick nej.

-En annan gång ringde hon från Göteborg och ville bli hämtad, fast jag inte ville så gjorde jag det, sade rektorn.

Kvinnan, som hördes som vittne, uppgav själv att hon avsiktligt inte berättat sanningen för jourkvinnorna för då skulle hon inte ha fått någon hjälp. Redan i januari 1998 hade hon gått under jorden efter det att pappan till barnen fått ensam vårdnad om dem.

Sedan hade hon flyttat runt tills hon hittade en fristad i Tranås. Trots att hon hela tiden kände till att hon var efterlyst av polisen och därefter häktad i sin frånvaro, lät hon kvinnorna tro att det handlade om fara för barnen och att det drog ut på tiden i vårdnadsfrågan.

Hon hänvisade till olika advokater, som förde henens talan i en vårdnadsprocess som inte pågick. Allt medan pappan och polisen sökte efter barnen och kvinnorna i Tranås gick och

väntade på att något någon gång skulle hända i vårdnadsfrågan.

Enligt kvinnans egen berättelse erhöll hon förutom sjukbidrag och ekonomiska medel från kvinnojouren ekonomiska medel från olika fonder. Kyrkan bistod med 30 000 till psykologhjälp och pengar till rekreationsresor, mat med mera. Även andra ideella föreningar gav sitt bistånd.

Det var till slut rektorn, som i samråd med ytterligare några kvinnor anonymt angav kvinnan genom att skicka brev till polisen i Östersund, varifrån hon och barnen kom.

Detta skedde i maj -04, då kvinnan visat papper på att hon var efterlyst och häktad i sin frånvaro, samt hotat med att ta barnen med sig och som de uppfattade ta livet av dem.

Kvinnan greps den 11 augusti samma år och dömdes till tio månaders fängelse, vilka hon avtjänat. Hon och barnen, som modern nu fått ensam vårdnad om, bor i Tranås.

Kvar står de hjälpsamma kvinnorna, som åtalats misstänkta för medhjälp till grovt egenmäktigt förfarande med barn och inväntar åklagarens yrkande om påföljd.

Under fredagen kommer ett antal vittnen att höras, därefter ska åklagaren och de fyra försvarsadvokaterna hålla sina slutanföranden.

Av: siv.gronwald@hoglandsnytt.se

Publicerad: 2007-04-20 08:53:41

Skriv ut